

Върбата.

Една върба край село до бунара, самотна, изкривена и стара, следъ дълга зима студена, сънна, на първи мартъ кога осъмна, чу въ клонитѣ ѝ нѣщо звънна...

И тънко се подсвиркане разнесе.

И друго весело му се обади...

Скорцитѣ дошли! Предвестници на пролѣтъта! И старото сърце се разтуптѣ. И трѣпки сладостни, катъ мравки полазиха по нейната снага. Погледна тя — стопилъ се бѣ снѣга. Само дале-е-че нѣкъде, катъ бѣлъ вѣнецъ, той кичеше планински висоти. Въ небето слънцето блести и свѣтлина залѣла цѣлото поле.

И нѣщо топло сладко се разлѣ въвъ жилитѣ на тая върба стара.

Тя се наведе надъ бунара.

И като булка млада се огледа...

— О, какъ съмъ хубава, макаръ и още бледа! — извика тя и отъ радостъ нескривана изтрѣпна и цѣла тя напжпна...

Елинъ| Пелинъ

